

РЕШЕНИЕ

№ 1630

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6592** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 62, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС). На осн. чл.135, ал.4 от АПК с Определение №7148/14.07.2022г. на ВАС делото е определено за подсъдно на АССГ и по същото са приобщени материали по адм.д.№187 от 2022г. на АС – Ловеч.

Образувано е по жалба на Н. К. Д. чрез адв. А. В. /САК/, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, пребиваващ към момента на образуване на делото в Затвора – Л., срещу Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г. на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл. 62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС е наредено преместването на лишения от свобода Н. К. Д. от Затвора [населено място] в Затвора – Л. за доизтърпяване на наложеното наказание. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като по същество съображенията са за постановяването ѝ при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Моли съда да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез пълномощник поддържа жалбата. Намира същата за необоснована, немотивирана, неоснователна издадена при наличието на съществени процесуални нарушения. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

Ответникът – Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез

процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да потвърди заповедта, тъй като същата е обоснована, мотивирана и издадена при спазване на процесуалните правила. В дадения от съда срок представя писмени бележки, с които претендира присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение и алтернативно се възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен Съд С. - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Лишеният от свобода Н. К. Д. първоначално бил постъпил в Затвора [населено място] на 18.01.2002г., като същата година бил преместен в Затвора [населено място]. За времето от 07.02.2002г. до 15.12.2004г. търпи общо наказание в размер на 4 години лишаване от свобода, определено между наказанията, наложени по НОХД №146/1997г., НОХД №149/1999г. и НОХД №203/1998г. на РС Свищов. По време изтърпяване на наказанието, същият реализира бягство от лекия автомобил, с който бил конвоиран от Затвора в П. до Затвора [населено място], като за извършеното деяние по чл.297, ал.1 от НК му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 8 месеца с протоколно споразумение №20/23.03.2004г. по НОХД №30/2004г. на РС Левски. От 15.12.2004г. Н. Д. търпи общо наказание доживотен затвор без замяна, определено на осн.чл.25 НК между наложените му наказания по НОХД №137/02 на РС Бяла, НОХД №30/04г. на РС Левски и НОХД №345/02г. на РС Велико Търново, на осн. чл.27 НК е присъединено и наказание в размер на 8 г. л.св. по НОХД 365/17 г. на РС Ловеч, като е зачетен предварителен арест от 28.09.2001г до 07.02.2002г. Задържано е за изпълнение на наказание в размер на 1 г. л.св, наложено с присъда по НОХД 1492/06г. на РС Петрич.

Д. бил преведен от затвора [населено място] в затвора [населено място] на 22.06.2018г. поради сключване граждански брак с жена от [населено място].

С оспорената заповед №Л-2050/20.05.2022г. на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ -гл. комисар И. Й., подписана с електронен подпис, с която на основание чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС, е наредено Н. К. Д. да бъде преведен от Затвора [населено място] в Затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

Фактическо основание за издаването на заповедта е Предложение от гл. инспектор Р. Д. – и.ф. началник на затвора [населено място], съгласно заповед №Л-1716/27.04.2022г. на ГДИН.

Мотивите на административния орган са, че поведението на лишения от свобода Д. градира в негативна посока, влияе отрицателно на останалите лишени от свобода, като отношенията по между им са заредени с ескалиращо напрежение, което застрашава реда, сигурността на затвора в [населено място], нарушен бил и доверителния контакт между лишения от свобода с администрацията на пенитенциарното заведение, което водело до неефективен корекционен процес. Предвид това е преценено, че били изчерпани възможностите на пенитенциарния състав към затвора [населено място] за въздействие и корекционна работа с лишения от свобода. Съгласно заповедта, л.св. Д. е бил наказван поради констатирани дисциплинарни нарушения, както следва:

1. Със Заповед №353/05.10.21г. на началника на затвора бил наказан с „Писмено предупреждение“ за употреба на алкохол на територията на 2-ра група, условно отложено за срок от 3 месеца на осн. чл.107, ал.1 ЗИНЗС
2. Със Заповед №429/06.12.2021г. на началника на затвора бил наказан с

„Лишаване от хранителна пратка за срок от 3 месеца“ за използване на неразрешени вещи – 5 бр. телефони

3. Със Заповед №93/01.02.2022г. на началника на затвора бил наказан със „Забрана за участие в колективни мероприятия във и извън местата за лишаване от свобода“ за мобилен телефон и други неразрешени вещи;

4. Със Заповед №94/01.02.2022г. на началника на затвора бил наказан със „извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“ за неразрешени вещи и предмети, за които същият не е предоставил документ за собственост;

5. Със Заповед №230/04.02.2022г. на началника на затвора бил наказан с „лишаване от хранителна пратка за срок от 3 месеца“ за това, че в 5-та група бил отказал да му се направи тест за употреба на алкохол, след констатиране на наличие на алкохол в санитарното помещение;

6. Със Заповед №257/10.05.2022г. на началника на затвора бил наказан с „извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“ за това, че бил ударил друг лишен от свобода, настанен в зоната за повишена сигурност. Била преразгледана оценката на риска от рецидив, като стойностите били завишени от 77 точки до 80 точки, гранична стойност от среден към висок рецидив. Предвид цялостното поведение на лишения от свобода Н. Д., изразяващо се в груби и системни нарушения на установения ред и отрицателното му влияние върху останалите лишени от свобода, наличието на реална опасност за сигурността им и липсата на доказателства, че били настъпили трайни поведенчески промени в нагласите за изпълнение на присъдата, със Заповед №1 от 15.04.22г. началникът на затвора бил завишен режима от „строг“ на „специален“ . Със Заповед №5/26.04.2022г. на началника на затвора [населено място] било разрешение до участва в образователния процес, като въпреки това използваните подходи не водели до промяна в нагласите, отношенията и поведението на лишения от свобода, с което бил нарушен доверителния контакт и били изчерпани възможностите за корекционно въздействие.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в преписката по издаването на обжалваната заповед, допълнително представените от ответника доказателства с писмена молба вх.№42447 от 23.11.22г. , с придружително писмо от 27.01.2023г., и писмо от 23.01.2023г. по ел.поща и съответно на 08.02.2023г. на хартиен носител от гл. комисар Й..

В хода на съдебното производство е открито производство по чл.193, ал.1 от ГПК по оспорване истинността на официални документи, като е назначена СПЕ с обект – Заповед №257 от 10.05.2022г. и Заповед №353 от 05.10.2021г. относно налагането на дисциплинарни наказания на лишения от свобода и на осн. чл.201 от ГПК е назначена допълнителна почеркова експертиза с обект – предложение от гл. инспектор Р. Д. – ИФ началник на затвора [населено място] до Главния директор на ГДИН, вх.№8345 от 03.05.2022г. Със Заключение от 23.01.2023г. вещото лице дава заключение, че подписите, положени от името на гл. инспектор Р. Д. за и.ф. Началник на затвора [населено място] в Заповед №257/10.05.2022г. и в Заповед №353/ 05.10.2021г. не са положени от гл. инспектор Р. Д.. Същото е прието с протоколно определение от 31.01.2023г. Със Заключение от 06.02.2023г. вещото лице дава допълнително заключение, че подписът, положен от името на гл. Инспектор Р. Д. за и.ф. Началник на затвора – С., до Главния директор на ГДИН с вх.№ 8345 от 13.05.2022г. е положен

от гл. инспектор Р. Д.. Същото е прието с протоколно определение от 14.02.2023г. Административен Съд С. - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът намира, че е сезиран в преклузивния срок за оспорване, от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни права и законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност, съгласно чл. 62, ал.1 от ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в процесния случай за издател на Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г. е посочено лицето Главен комисар И. Й. – главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

При издаване на процесната заповед съдът констатира, че не е спазена установената форма – въпреки, че актът е издаден в писмена форма с изискуемото по чл.59, ал.2 от АПК съдържание, в него липсва подпис на лицето, издало акта – арг. чл.59, ал.2, т.8 от АПК. С протоколно определение от 06.12.2022г. съдът е задължил ответника да представи доказателства за валидност на квалифицирания електронен подпис на издателя на административния акт – гл. комисар И. Й., като е представен протокол за приемане на квалифицирано удостоверение за Квалифициран електронен подпис на физическо лице с делегирани правомощия, издадено от Инфонотари. По силата на същото, физическото лице и титуляр И. Л. Й. притежава КЕП, валиден до 06.08.2022г. С молба до съда от 07.02.2023г. /по и-мейл/ и от 08.02.2023г. по пощата главният директор на ГДИН изрично заявява, че е запознат със съдържанието на издадената от негово име в качеството му на главен директор на ГДИН Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г., като от приложения документ за електронния път на документа, от момента на създаването му до момента на достигането му до адресата, е видно, че същият е отварян и преглеждан от сочения издател на 20.05.2022г. в 16:06 ч. /л.94/, тъй като е бил насочен за електронен подпис. От така изготвената справка от електронната система на ГДИН се установява, че документът е прегледен, без да се положи електронен подпис и е създадена задача за изпълнението му до конкретни длъжностни лица – служители на ГДИН. Обстоятелството, че процесната заповед не е била подписана електронно по надлежния ред от И. Й. се установява и от неговото изрично писмено волеизявление до съда /л.93/. В него се аргументира неподписването му с независещи причини, но същите нито са описани, нито са представени доказателства за наличието им. Въпреки, че с това си волеизявление гл. комисар И. Й. е потвърдил съдържанието на заповедта, настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена при неспазване на установената форма, което води до нищожност на заповедта – същата не е подписана от Директора на ГДИН, не е подписана и с електронен подпис, въпреки, че административният орган е представил доказателства,

че притежава валиден към момента на издаването ѝ квалифициран електронен подпис. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Изискването за форма е условие за действителност на акта. В чл. 59, ал. 2 от АПК законоустановена е писмената форма, освен ако друго не е предвидено в отделен закон. Актът трябва да отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК и да съдържа изброените задължителни реквизити, включително и правни и фактически основания, послужили за издаването му, съобразно нормата на чл. 59, ал. 1 от АПК. Нарушаването на формата на акта по чл. 59 от АПК е основание за обявяване на нищожността му в следните хипотези: не е спазено изискването за писмена форма, липсва разпореждане или то е толкова неясно, че не може да бъде изведено чрез тълкуване, или актът не е подписан. По същество е налице волеизявление на органа, съдържащо се в разпоредителната част на акта. При наличието на такова волеизявление липсата на подпис винаги е основание за прогласяване нищожност на административния акт.

Отделно от горното, Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г. е незаконосъобразна. По арг. чл.62, ал.3 от ЗИНЗС Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г. на главния директор на ГДИН, следва да съответства и на законово регламентираните формални изисквания досежно неговото съдържание. Съгласно императивната разпоредба на чл.59, ал.2, т.4 от АПК актът е необходимо да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Фактическите основания са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност. Законово регламентираните основания за преместването на лишените от свобода са разписани в чл.62, ал.1 от ЗИНЗС, съгласно цитираната норма преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва при: включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа – при заявено желание от лишения от свобода /чл.62, ал.1, т.1/; при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание /чл. 62, ал.1, т.2/; по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти /чл.62, ал.1, т.3/; по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода – пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода /чл.62, ал.1, т.4/ и при необходимост с цел съобразяване с изискванията по чл. 43, ал.4, като в този случай се взема предвид желанието и на лишения от свобода. В случая заповедта е издадена на осн. чл.62, ал.1, т.4 от ЗИНЗС, като от обстоятелствената част на същата е видно, че се касае до възникнали конфликти със служители или лишени от свобода при наличие на важни съображения, свързани с ресоциализацията на лицето и сигурността в затвора в [населено място]. Тези аргументи са изложени в предложението на гл. инспектор Р. Д. – и.ф. началник на затвора в [населено място] за преместване на лишения от свобода Н. К. Д. от затвора в [населено място]. За да обоснове извод за констатирани дисциплинарни нарушения са посочени 6 бр. Заповеди на началника на затвора, с които лицето е било наказвано, по отношение на две от тях /Заповед №353 от

05.10.2021г. с наложено на осн. чл.107, ал.1 от ЗИНЗС наказание „Писмено предупреждение“ и Заповед №257/10.05.2022г. с наложено от началника на затвора извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от седем дни“/ в условията на чл.193, ал.1 от ГПК вр. чл.144 АПК по допуснатото оспорване е изготвено експертно заключение по СПЕ. Съгласно заключението подписите на двете заповеди не са положени от сочения за негов автор – гл. инспектор Р. Д., и.ф. Началник на затвора – С., същото се кредитира от настоящия състав като обективно, обосновано и безпристрастно и относимо към предмета на спора. В условията на чл. 194, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК тези документи следва да бъдат изключени от доказателствата по делото и същите не могат да обосноват наличието на дисциплинарни нарушения, както и да водят до извод за психологическа несъвместимост, конфликт със служители или лишени от свобода, както и други съображения, свързани с ресоциализацията и с безопасността на лицето и сигурността на местата за лишаване от свобода. Предвид това, предложение рег.№ 8345 от 13.05.2022г., изхождащо от и.ф. началник на затвора [населено място] гл. инспектор Р. Д., възприето изцяло от гл.комисар И. Й. в процесната заповед, в съответствие с ТР №16 от 31.03.1975г. на ОСГК се явява немотивирано и недоказано, тъй като две от заповедите, с които на лишения от свобода са били наложени съответни наказания, и послужили като аргумент за сформирание на извод за извършвани от оспорващата страна дисциплинарни нарушения, са изключени от доказателствата по делото.

Не се споделят аргументите на ответника, че заповедта от 20.05.2022г. вече е преминала съдебен контрол по законосъобразност, напротив, в условията на чл. 135, ал.4 АПК е бил повдиган единствено спор за подсъдност и не е постновявано решение по чл.172, ал.1 от АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, претенцията на оспорващия за присъждане на направените по делото разноски е основателна, поради което ГДИН следва да бъде осъдена да заплати на Н. К. Д. направените от него по делото разноски в размер на 1740лева, съобразно представен в о.с.з. от 14.02.2023г. списък, както следва: 1000лв. адвокатски хонорар, 500лв. депозит по назначена СПЕ, 200лв. депозит по допълнителна СПЕ, 10лв. държавна такса и 30лв. държавна такса по ч.ж.

Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на посоченото адвокатско възнаграждение, поради следното: Съгл. чл. 8, ал.3 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 Ю. 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., т.е. определеният хонорар е в минимално посочения такъв в наредбата.

Така мотивиран, на основание чл.172, ал.2, пр.1 от АПК Съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Заповед №Л-2050 от 20.05.2022г. на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" [населено място] да заплати на Н. К. Д., понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора Л. разноски за производството по делото в размер на 1740 /хиляда седемстотин и четиридесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване с оглед чл. 63, ал. 2 от ЗИНЗС.

Да се изпрати препис от решението на страните.

СЪДИЯ: